

Příliš mnoho zlodějů

napsal Aniis Noru

"To vypadá zajímavě," pravil Indyk a oči se mu zúžily, když pozoroval černou karavanu, která šplhala až k věžím osamělého hradu. Na každém kočáře se skvěl křiklavě zbarvený, cizokrajný erb. Ve světě měsíců se všechny znaky jasně blyštěly. "Kdo to podle tebe je?"

Rozhodně nějaký zazobanci, usmála se jeho partnerka Heria. "Možná nějaký nový císařský kult, zasvěcený hromadění bohatství."

Běž do města a zjisti o tom hradě co nejvíc, odvětil Indyk. "Udělám totéž. Snad se o těch cizincích něco dozvím. Zítra v noci se tu zase sejdem."

Heria vynikala hned ve dvou oblastech: v otvírání zámků a v získávání informací. Následujícího dne se po soumraku vrátila na kopec, kde se měla setkat se svým druhem. O hodinu později se k ní připojil i Indyk.

To sídlo se jmenuje Ald Olyra, vysvětlovala hned. "Vzniklo už někdy v druhém věku, když je nějaká šlechtická družina nechala vystavět na ochranu před epidemiemi. Nechtěli, aby se k nim dostal někdo z lidu, neboť tehdy velice řádily morové rány. Proto hradní páni časem vyvinuli dosti složitý bezpečnostní systém. Teď už z něj samozřejmě zbývá jen torzo, ale dokážu odhadnout, které zámky a pasti ještě mohou fungovat. A co jsi vyzvěděl ty?"

Já měl ze začátku jenom smůlu, zamračil se Indyk. "Nikdo o těch lidech nevěděl zhora nic, leckdo neměl ani tušení, že tu vůbec jsou. Už jsem to chtěl vzdát, ale v kartouze jsem narazil na mnicha, který mi prozradil, že mu vládne jistá uzavřená skupina, která si říká Řád sv. Eadnua. Chvilí jsem si s ním povídal, jmenuje se Parathion a nejspíš mají dnes večer pořádat nějakou obřadní hostinu."

Jsou bohatí?, optala se Heria netrpělivě.

Neskutečně, aspoň co ten chlápek říkal. Jenže na hradě zůstávají pouze dneska v noci.

Mám u sebe všechno nádobíčko, mrkla Heria. "Máme jedinečnou příležitost."

Do písku na zem hned načrtla plán hradu: u přední brány se nacházela hlavní síň a kuchyň, vzadu pak stáje a pevně uzavřená zbrojnice. Zloději měli vlastní způsob, který dosud nikdy neselhal. Heria se nějak dostane do hradu a nasbírá co největší kořist, zatímco Indyk odvádí pozornost jeho obyvatel. Mladík počkal, dokud jeho družka nepřešla zeď, a zaklepal na bránu. Tentokrát by se mohl vydávat za barda, nebo za zbloudilého pocestného. Takovéhle eskapády ho vždycky nesmírně bavily.

Heria slyšela, jak její přítel hovoří se ženou, která přišla k bráně, ale už byla příliš daleko, aby jejich řeči rozuměla. Ať už předstíral cokoli, rozhodně se mu to podařilo, neboť zakrátko slyšela, jak se těžká vrata přibouchla. Ten chlap má prostě šmrnc, to se musí nechat.

Na cestě ke zbrojnici bylo nastraženo jen několik málo pastí. Spousta klíčů už se v průběhu věků nepochybně ztratila, a tak služebníci opatřili pokladnici Řádu několika novými zámky. Dívce chvíli trvalo, než obešla složitá mechanismy a odvrátila střely, které zde byly na vetřelce nalíčeny. Nakonec se dostala ke starým, ale ještě stále funkčním zařízením. Srdce jí nedočkavě bušilo. Ať už za těmi dveřmi leží cokoli, říkala si, musí to být po čertech cenné, když je to takhle dobře střežené.

Jakmile neslyšně otevřela poslední dveře, zůstala ohromeně stát. Takové bohatství dosud viděla pouze v těch nejodvážnějších snech. Byla tu celá hora zlatých pokladů, prastarých relikvií, jež jiskřily tajemnou magií, vzácné a nevídané zbraně, drahokamy zvláštního původu, celé řady prapodivných lektvarů a elixírů, stohy cenných dokumentů a svitků. Ten pohled ji ohromil natolik, že úplně přeslechla kroky, jež se jí ozvaly za zády.

Ty jsi určitě paní Trezed, ozval se za ní neznámý hlas a dívka leknutím vyskočila.

Byl to mnich v černém, stříbrem vyšíváném roucho s kápí. Zlodějka na chvíli úplně ztratila řeč. Takováhle setkání Indyk přímo miloval, ale Heria se zmohla sotva na chabé přikývnutí, o němž doufala, že vypadalo jistě.

Myslím, že jsem trochu zabloudila, vykřikla ze sebe.

Taky myslím, usmál se mladý člen řádu. "Tohle je zbrojnice. Ukážu ti cestu do jídelny. Už jsme se báli, že vůbec nedorazíš. Hostina je téměř u konce."

Zmatená zlodějka kráčela za mnichem přes nádvoří až do vrat, jež vedla do jídelny. Na háku před vchodem viselo stejné roucho jako to, jež měl na sobě její průvodce. S vědoucím úsměvem jí je nabídl a dívka do něj vklouzla. Po mnichově vzoru si stáhla kápi do očí a vstoupila do síně.

Za svitu pochodní tu kolem velkého stolu seděly černě oděné postavy. Všechny měly zakryté tváře. Hostina už byla podle všeho u konce - na stole nebylo jediné volné místo. Všude se povalovaly prázdné sklenice, tácy a talíře, na nichž ještě byly místy zbytky jídla. Nejspíš se jednalo o hody po nějakém dlouhém půstu. Heria na chvíli politovala ubohou, ztracenou paní Trezed, která propásla příležitost k tak velkolepému obžerství.

Jedinou neobvyklou věcí na slavnostní tabuli byly obrovské zlaté přesýpací hodiny, na nichž písek právě odpočítával poslední minutu.

Hodovníci vypadali jeden jako druhý. Někteří pospávali, jiní spolu bodře rozmlouvali a jeden dokonce hrál na loutnu. Na Indykovu loutnu, jak si dobře všimla, stejně jako Indykova prstenu, který měl onen muž na prstě. Dívka byla v tu chvíli ráda, že má tvář zakrytou kápí. Snad jí v tomto přestrojení její společník nepozná a nezjistí, jakou udělala chybu.

Trezed, pravil průvodce ke shromážděným, kteří propukli v hlasitý jásot a potlesk.

Dosud bdělí členové Řádu jí popořadě políbili ruku a představili se.

Nirdla ... Suelec ... Kyler ....
Ta jména zněla cizokrajně.
Toniop ... Htillyts ... Noihtarap ...

Pojednou se rozesmála. "Už to chápu. Všechno je to pozpátku. Vaše skutečná jména jsou Aldrin, Celeus, Relyk, Poinot, Styllith, Parathion."

Zajisté, pravil mladík. "Neposadíš se?"

Ona, uchichtla se Heria z radosti, že celou šarádu prohlédla, a usedla na prázdnou židli. "Počítám, že až se ty hodiny přesypou, začnete mluvit zase odpředu dozadu."

Přesně tak, Trezed, prohlásila žena sedící vedle ní. "Tohle je jen takový žertík našeho řádu. Je to trochu ironické, že svou hostinu pořádáme zrovna v tomto hradě, který měl své obyvatele chránit před oběťmi moru, což byly svým způsobem chodící mrtvolky."

Z pochodní na stěnách stoupal omamný dým. Dívce se z něj po chvílce zatočila hlava a narazila do svého podřimujícího souseda, který padl tváří na stůl.

Chudák Dohc Ínvrp, pravil muž a snažil se opět narovnat. "Dal nám docela zabrat."

Heria se vrávoravě postavila a nejistě vykročila směrem k bráně.

Kam ten spěch, Trezed?, tázala se jedna z postav. V hlase jí zazníval nepříjemně výsměšný podtón.

Nejmenuji se Trezed, zamumlala a chytila Indyka za ruku. "Je mi líto, ale už musíme jít."

Tu se v hodinách přesypalo poslední zrnko písku a její přítel si stáhl kápi. Nebyl to Indyk. Dokonce to nebyl ani člověk, jen jakási parodie lidské bytosti s hladovými očima a širokou tlamou plnou ostrých tesáků.

Heria odskočila, klopýtla a padla na židli, na níž seděla postava zvaná Dohc Ínvrp. Kápě jí spadla z hlavy a odhalila bledou, bezkrevnou tvář Indykovu. Dívka sotva stačila vykřiknout, když se na ni celá společnost vrhla.

A ve své poslední vteřině si teprve uvědomila, co Trezed znamená pozpátku.